

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК УКРАЇНИ
Науково-навчальний центр прикладної інформатики

ІНСТИТУТ ІННОВАЦІЙНОЇ ОСВІТИ

РОЛЬ ІННОВАЦІЙ В ТРАНСФОРМАЦІЇ ОБРАЗУ СУЧАСНОЇ НАУКИ

МАТЕРІАЛИ
II Міжнародної науково-практичної конференції

28–29 грудня 2018 р.
м. Київ

Київ
Інститут інноваційної освіти
2018

УДК 001(063):378.4 (Укр)
ББК 72я43
Р67

До збірника увійшли матеріали наукових робіт (тези доповідей, статті), надані згідно з вимогами, що були заявлені на конференцію.

*Роботи друкуються в авторській редакції, мовою оригіналу.
Автори беруть на себе всю відповідальність за зміст поданих матеріалів.
Претензії до організаторів не приймаються.
При передруку матеріалів посилання обов'язкове.*

Відповідає п. 12 Порядку присудження наукових ступенів Затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р. № 567.

Р67 **Роль інновацій в трансформації образу сучасної науки : Матеріали II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 28–29 грудня 2018 р.) / ГО «Інститут інноваційної освіти»; Науково-навчальний центр прикладної інформатики НАН України. — Київ : ГО «Інститут інноваційної освіти», 2018. — 264 с.**

Матеріали наукового симпозиуму рекомендуються освітянам, науковцям, викладачам, здобувачам вищої освіти, аспірантам, докторантам, студентам вищих навчальних закладів тощо.

Відповідальний редактор: *С.К. Бурма*
Коректор: *П.А. Немкова*

Матеріали видано в авторській редакції.

УДК 001(063):378.4 (Укр)

© Усі права авторів застережені, 2018
© Інститут інноваційної освіти, 2018
© Друк ФОП Москвін А.А., 2018

Підписано до друку 29.12.2018. Формат 60x84/16.
Віддруковано з готового оригінал-макету.
Папір офсетний. Друк цифровий. Гарнітура Literaturna. Ум. друк. арк. 20,00.
Зам. № 2912-1. Тираж 100 прим. Ціна договірна. Виходить змішаними мовами: укр., рос., англ.

Виготовник. ФОП Москвін А.А. Поліграфічний центр «Copy Art».
69095, Запоріжжя, пр. Леніна, 109. Тел.: +38-094-133-87-81.
Інститут інноваційної освіти: e-mail: novaosvita@gmail.com; сайт: www.novaosvita.com

Видання здійснено за експертної підтримки
Науково-навчального центру прикладної інформатики НАН України
03680, Київ-187, просп. Академіка Глушкова, 40.

Розділ 1

ОСВІТА. ПЕДАГОГІКА

Л.В. Бережна,
директор школи, вчитель-методист,
Криворізька загальноосвітня школа I-III ступенів №69
Криворізької міської ради Дніпропетровської області

РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОГО ЗРОСТАННЯ ВЧИТЕЛЯ ЗА УМОВ ІННОВАЦІЙНОГО ОСВІТЬОГО ПОЛІА

Анотація. У роботі розглянуто підходи педагога до постійного самовдосконалювання, шліфування своєї професійної діяльності і пошуки нових ефективних прийомів роботи з дітьми. Дослідження висвітлюють актуальність проблеми підвищення професійного зростання педагога, формування педагога нового типу і стилю професійної діяльності.

Ключові слова: інноваційна діяльність, оптимальні стосунки, взаємодія з учнями, рівень професійної підготовки, інноваційні умови, професійний потенціал, широкий кругозір, створення цінностей, професійне зростання.

XXI століття змінило людину і середовище в якому вона живе. Сучасна ситуація в освіті цікава тим, що вчителю доводиться діяти в умовах перетворень. Це вимагає від учителя відкритості, уміння слухати співрозмовника, володіти здатністю до інновацій. Особливості професійної діяльності вчителя вимагають спеціального підходу до інноваційної педагогічної діяльності. Цю діяльність необхідно спрямувати на створення цінностей, важливих для формування особистості.

Нові орієнтири освітньої політики спричинили комплекс вимог до професійних та особистісних якостей педагога. Сучасний педагог має бути готовим до змін, до необхідності виходити за рамки звичайних ситуацій, до удосконалення педагогічної майстерності й підвищення кваліфікації. Саме це сприяє розвитку професійного зростання, активізує особистісний потенціал кожного вчителя, спрямовує навчальний процес на об'єднання знань.

У наукових працях постійно наголошується, що фахівець сучасної школи повинен мати високий рівень професіональної підготовки, вміти поєднувати теоретичну і практичну підготовку, систематично поновлювати свої знання, вдосконалювати свої вміння і навички за допомогою інноваційних технологій. Використання інноваційних технологій підвищує інтенсивність навчання, розвиває творчі здібності. Через безпосереднє спілкування педагога з учнем здійснюється вплив особистості на особистість, формується цілісна система знань і вмінь особистості, розвиток їх творчих здібностей та потенційних можливостей.

розвитку та геополітичним положенням, серед яких варто виділити: медіадипломатію, публічну дипломатію, е-дипломатію, іміджеву дипломатію, державний брендинг, культурну дипломатію, IR-позиціонування, Media relations, Government Relations, Public Affairs, Advocacy тощо.

Під медіадипломатією розуміють здійснення зовнішньої політики держави шляхом використання ЗМІ і можливостей їх впливу на зарубіжну громадську думку задля створення іміджу світових подій, налагодження зв'язків урядових структур із медіаструктурами. Публічна дипломатія використовується як одна з технологій формування позитивного іміджу держави за кордоном за допомогою інституцій, які виражають волю нації в межах наданих їм повноважень, державного законодавства та міжнародно-правових актів.

Як провідний інноваційний інструмент е-дипломатія передбачає використання глобальних інформаційно-комунікаційних мереж у сфері міжнародних відносин, що охоплює практику міждержавних відносин, системи прийняття зовнішньополітичних рішень, діяльність дипломатичних установ на основі інформаційних та комунікаційних технологій. На застосуванні іміджевих технологій базується так звана іміджева дипломатія як напрям формування позитивного сприйняття держави в світі, сприйняття національних інтересів у системі міжнародних відносин, роз'яснення зовнішньої політики.

Державний брендинг зумовлений створенням і просуванням національних брендів на міжнародному рівні та необхідністю забезпечення геополітичних і національних інтересів у сфері міжнародних відносин. Культурна дипломатія базується на технологіях зовнішньої культурної політики та відповідних представництв у міжнародному співробітництві, використанні культурних норм у зовнішньополітичних діях та дипломатії. IR-позиціонування передбачає комунікування держав і провідних корпорацій щодо залучення інвестиційних ресурсів для забезпечення різноманітних інтересів у міжнародній взаємодії.

Media relations розповсюджені як технології взаємодії міжнародних та національних інституцій зі ЗМІ для медіа-підтримки публічних кампаній і подій. GR — технології комунікацій владних інститутів і фінансово-промислових груп, спрямовані на досягнення консенсусу щодо вирішення глобальних проблем. Public Affairs виконує функції координації відносин із ЗМІ, призначених для поширення інформації на різних рівнях; інформування внутрішньої аудиторії про участь країни у міжнародних подіях; встановлення контактів зі спільнотами на регіональному і місцевому рівнях. Advocacy мають на меті спрямування уваги світової громадськості до важливих міжнародних проблем і вироблення рекомендацій, ухвалення керівних рішень з метою просування зовнішньополітичних ініціатив.

Практичне використання комунікативних інструментів державами світу визначається напрямками їх зовнішньої політики, існуючими традиціями, новітніми технологічними досягненнями, стратегічним баченням свого геополітичного майбутнього.

Література

1. Зернецька О.В. Глобальна комунікація / Зернецька О.В. — К.: Наукова думка, 2017. — 349 с.
2. Зовнішньополітичні комунікативні технології: підручник. — К.: Центр вільної преси, 2016. — 416 с.

ЗМІСТ

Розділ 1 ОСВІТА. ПЕДАГОГІКА

<i>Л.В. Бережна,</i> РОЗВИТОК ПРОФЕСІЙНОГО ЗРОСТАННЯ ВЧИТЕЛЯ ЗА УМОВ ІННОВАЦІЙНОГО ОСВІТЬОГО ПОЛЯ	3
<i>Л.А. Богданенко,</i> ТЕОРЕТИЧНІ ТА РЕКОМЕНДАЦІЙНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНОЇ КУЛЬТУРИ ЯК СКЛАДОВОЇ СИСТЕМИ ІНДИВІДУАЛЬНО-ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕКТИВУ ВІТЧИЗНЯНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ	5
<i>О.І. Браткова,</i> ІННОВАЦІЙНІ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ МЕТОДИ ДІАГНОСТИКИ ПРОФЕСІЙНОГО СПІЛКУВАННЯ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЮРИДИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	13
<i>Е.А. Власенко,</i> ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЯ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА У ПРОЦЕСІ ІНСТРУМЕНТАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ	16
<i>О.І. Давидова,</i> ВОЛОНТЕРСТВО ЯК МЕТОД ФОРМУВАННЯ ЕМПАТІЇ У СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	19
<i>В.А. Досужий, О.І. Москаленко,</i> ВИКОРИСТАННЯ DIS-ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ОПЕРАТОРІВ БЕЗПІЛОТНИХ АВІАЦІЙНИХ СИСТЕМ	21
<i>С.В. Ефремов,</i> РЕПРОДУКТИВНОЕ ОБУЧЕНИЕ – МЕТОД НАУЧНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКОЙ РАБОТЫ СТУДЕНТОВ	23
<i>О.Л. Клименко, О.А. Лавренко,</i> ТРЕНІНГ ЯК ІННОВАЦІЙНА ФОРМА ВИКЛАДАЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	25
<i>Н.В. Коваленко,</i> ДОСЛІДНИЦЬКА КОМПЕТЕНТІСТЬ МАЙБУТЬОГО ВЧИТЕЛЯ: ПРОЕКТНО-ТРЕНІНГОВИЙ ПІДХІД	27
<i>О.О. Кузнецов, В.М. Ребенок,</i> ПАРАДИГМА ДОСЛІДЖЕННЯ ІНФОРМАТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ ПЕНІТЕНЦІАРНОЇ СИСТЕМИ	32

Е.А. Власенко,

старший викладач кафедри інструментального виконавства та музичного мистецтва естради
Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького

ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЯ ЕМОЦІЙНОЇ СФЕРИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА У ПРОЦЕСІ ІНСТРУМЕНТАЛЬНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ПІДГОТОВКИ

В інструментально-виконавській підготовці піаністів (від початкових ланок музичної освіти до вищих навчальних закладів) поширеним залишається формальне проходження навчально-виконавського репертуару, недостатня увага приділяється розвитку уяви, самостійності мислення, активізації потенційних творчих можливостей кожного суб'єкта навчання, забезпечення його готовності до участі у культурно-мистецькому житті суспільства.

У змісті мистецької освіти яскраво відображене поєднання емоційного та раціонального, суб'єктивного та об'єктивного, підсвідомого та усвідомленого. Це відображається у співвідношенні характерних для освіти бінарних пріоритетів: взаємозв'язку емоційного та розумового розвитку; суб'єктивного осягнення художнього змісту мистецького твору та об'єктивного засвоєння необхідної мистецької інформації; усвідомлення художнього образу (ейдетики) мистецького твору на підсвідомому рівні завдяки інсайту ("осаянню"); задоволення духовних потреб на відміну від прагматичного споживання мистецтва [2, с. 29].

В системі інструментально-виконавської підготовки майбутнього музиканта-педагога науковці виділяють три основних пласти: 1) опанування інструментом, розвиток виконавської майстерності, оволодіння знаннями з суміжних дисциплін, які необхідні для виховання виконавської культури (теорія музики, гармонія, музична література, музична культура, тощо); 2) опанування методики навчання гри на інструменті та теорії педагогіки; 3) оволодіння педагогічною технікою — сукупність умінь та навичок, які забезпечують оптимальну поведінку вчителя.

Складність вирішення даної проблеми полягає в тому, що практична фахова підготовка майбутніх учителів музичного мистецтва є поліфункціональною і професійні якості студентів передбачають наявність цілого комплексу загальнопедагогічних, психологічних, музично-естетичних знань та сформованість різноманітних музично-виконавських умінь (інструментальних, хормейстерських, вокальних тощо).

Теоретичний контент названої проблеми знаходиться у науковому доробку вітчизняних та зарубіжних науковців О. Алексеева, А. Бірмак, Л. Бочкарьова, О. Готсдинера, Г. Когана, Г. Нейгауза, Г. Падалки, О. Ростовського, О. Рудницької та інших.

Теоретичне осмислення визначеної проблеми дозволило конкретизувати сутність поняття «інструментально-виконавська підготовка» та визначити його як багатокомпонентний, цілісний процес, спрямований на оволодіння певною системою музично-теоретичних знань та практично-виконавських навичок, формування художньо-естетичного досвіду і виконавської культури, що

забезпечує всебічний розвиток індивідуальних якостей та музичних здібностей кожного суб'єкта навчання, можливість його самореалізації у музично-виконавській творчості.

Враховуючи зміст та основні завдання музичної освіти, структура інструментально-виконавської підготовки студентів педагогічно-мистецьких спеціальностей розглядається нами як сукупність чотирьох взаємопов'язаних компонентів, а саме:

а) пізнавально-комунікативного — що відображає змістову наповненість музично-освітнього процесу, дозволяє виявити міцність, системність, усвідомленість історико-теоретичних знань, здатність до їх практичного застосування, а також характеризує сформованість особистого досвіду художнього спілкування з музичним мистецтвом у єдності розуміння образного змісту та конструктивно-логічної побудови його творів;

б) емоційно-ціннісного — який характеризує здатність до емоційно-естетичного переживання в процесі пізнання, сприйняття та виконання творів музичного мистецтва, готовність до самопізнання власних художньо-естетичних вражень, відображає розвиненість музично-естетичної свідомості та можливість адекватної ціннісної оцінки результатів виконавської діяльності;

в) мотиваційно-вольового — що дозволяє виявити розвиток мотиваційної сфери особистості у всій багатоманітності її установок, цілей, інтересів та потреб, розкриває ставлення до музично-виконавської діяльності, характеризує цілеспрямованість зусиль у долатті труднощів під час розучування музичних творів, прагнення до самореалізації у процесі виконавської творчості;

г) практично-регулятивного — який відображає готовність студентів до включення в активні форми музичної діяльності, усвідомлення своєї участі в них, можливість практичного використання знань, умінь та навичок у самостійній роботі, уміння обирати доцільні ігрові прийоми для вирішення художньо-творчих завдань, контролювати та коригувати власну виконавську поведінку.

Дослідження практики виконавської підготовки студентів доводить, що активізація емоційного переживання музики у студентів є невід'ємною частиною фахового викладання в галузі музично-виконавських дисциплін, проте, переважно, навчальний процес у цьому сегменті набуває стихійного характеру. Відсутність засобів цілеспрямованого впливу на емоційно-асоціативну сферу студентів гальмує процес досягнення професійної виконавської майстерності [1, с. 90].

Спрямованість виконавської діяльності залежить від готовності виконавця до художнього втілення твору. Об'єктом втілення виступає художній образ, зафіксований в нотному тексті, а сутнісною силою виконавця є його емоційна потреба. Створення емоційно-психологічної установки на виконання, тобто "настроювання" студентів на здійснення виконавської діяльності, за допомогою якої найбільше впливають емоційні потреби сприяє художності інтерпретування музичних творів. Установка створює базу для сприйняття та осмислення ідей та почуттів, закладених в творах, акумулює в собі життєвий, слуховий, зоровий досвід, який актуалізується в процесі виконання музичного матеріалу.

Проаналізувавши вказане вище, ми вважаємо, що інструментально-виконавська підготовка: а) передбачає обов'язково взаємодію студента з музичним твором, який специфічно пов'язує виконавця через реальне, тобто нотний текст з позареальним, що передається через своєрідність втілення змісту, закодованого у вигляді нотних символів в світі авторського задуму; б) актуалізує функції суб'єкта (виконавця) в процесі його взаємодії з об'єктом (музичний твір) та передбачає спілкування виконавця з музичними творами та композиторами різних епох, з метою розкриття художньої змістовності творів; в) успішність інструментально-виконавської підготовки потребує обов'язкового проникнення студента до глибинного змісту музичного твору, що відображається у своєрідності інтерпретації — втілення змісту, закодованого у вигляді нотних символів в світі авторського задуму.

Кінцевим результатом професіоналізації емоційної сфери майбутніх учителів музичного мистецтва є створення особистісного емоційного фонду, тобто індивідуально відібраного запасу музично-естетичних вражень, емоцій, асоціацій, образів, що накопичується у особистому досвіді кожного студента під впливом соціокультурного середовища та використовується у процесі музично-виконавської діяльності. Тут ми спостерігаємо “злиття” елективного (запас емоційних можливостей) та асоціативного (запас образних уявлень) фондів, що притаманні кожній людині. Відмінністю емоційного фонду у нашому дослідженні є його професійне спрямування, оскільки музиканту, що постійно має справу з вираженням і передачею емоцій, необхідно знати природу виникнення емоційних станів з тим, аби краще втілювати їх в своїй творчості. Це підтверджується науковим доробком Б. Бермана, Й. Гофмана, Е. Лібермана Г. Нейгауза та інших педагогів-музикантів. Зокрема у творах Б. Бермана акцентується увага на тому, що музикант повинен володіти вмінням викликати у себе “потрібні емоції та образи у потрібний час, і на потрібний час” [3, с. 89].

Формування емоційного фонду, на нашу думку, відбувається поетапно за наступною схемою: слухання чи виконання музичного твору; розбір емоційних вражень, які виникають під час слухання чи гри даної музики; вживання в емоційний настрій твору; слухання іншого подібного за емоційним настроєм музичного твору; розбір емоційних вражень другого твору та знаходження подібностей та відмінностей; використання емоційних вражень від попередньо набутого досвіду музичного та життєвого.

Підсумовуючи вказане вище, ми стверджуємо, що професіоналізація розвитку емоційної сфери майбутніх педагогів-музикантів відбувається невіддільно від музично-виконавського становлення фахівців, відображає своє спрямування у формі емоційно-асоціативного фонду, сприяє гармонізації особистісно-професійного простору майбутнього педагога-музиканта та має основоположне значення у формуванні професійно-виконавської компетентності.

Література

1. Падалка Г.М. Педагогіка мистецтва. (Теорія і методика, викладання мистецьких дисциплін): [навчальний посібник] / Падалка Галина Микитівна. — Київ: Освіта України, 2008. — 138 с.
2. Рудницька О.П. Педагогіка: загальна та мистецька: [Навч. посібник] / О.П. Рудницька — Тернопіль: Навчальна книга. — Богдан, 2005. — 357 с.
3. Berman B. Notes from the Pianist's Bench. — Yale: Hilles Publication Funds of Yale University, 2000. — 223 p.

О.І. Давидова,

викладач кафедри української і російської мови
Донецького національного медичного університету, м. Лиман, Донецька обл.

ВОЛОНТЕРСТВО ЯК МЕТОД ФОРМУВАННЯ ЕМПАТІЇ У СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Глобальні соціальні зміни, що переживає сучасне суспільство призводить до індивідуалізації, атомізації суспільства, коли основними цінностями людини стають егоїзм, замкненість, байдужість, емоційна холодність. Це компенсується раціональністю, практичністю, навіть прагматичністю, що начебто є необхідним для виживання як конкретної людини, так і соціальних організацій.

І ось саме в такі періоди відбуваються своєрідні соціальні флуктуації як волонтерство, що не є закономірним. Воно скоріше є аномальним. «Волонтерство, або волонтерська діяльність (від фр. *volontaire* (доброволець) → лат. *voluntarius* → лат. *voluntas* (вільне волевиявлення) → лат. *volō* (бажання, намір)) — добровільна безкорислива суспільно корисна діяльність. Може здійснюватись і окремими людьми, і організаціями» [1, с. 1].

Волонтерство — явище, що вмотивоване безкорисливими, альтруїстичними думками і діяльністю. Результатом цієї діяльності є згуртування, або те що називається явищем соціального. «Соціальне (лат. *socialis* — товариський, громадський) — це сукупність певних рис та особливостей суспільних відносин, інтегрована індивідами чи спільнотами у процесі спільної діяльності в конкретних умовах, яка виявляється в їхніх стосунках, ставленні до свого місця в суспільстві, соціальних явищ і процесів, одна з основних категорій соціології та соціальної філософії. Соціальне проявляється скрізь, де дія однієї людини зіставляється з дією іншої. Вперше вона була введена до наукового обігу К. Марксом для позначення характеристики однієї із сторін суспільного життя» [3, с. 1].

Цікаво, що це явище народжується поколінням молодих людей — як правило студентів. Волонтерство серед студентської молоді отримало особливий поштовх в Україні з періоду Помаранчевої революції. Саме студенти були тією силою, що хотіла нових змін, нових реформ, нових можливостей для своєї країни.

Оновлення соціального життя народжує здатність до співпереживання — або емпатії. Згідно теорії Роджерса, емпатія — це здатність людини сприймати світ